

Fantomi Fájdalom

Bodócs Evelin

Szeged, JGYPK

Képi ábrázolás, festő szakirány BA

III. évfolyam

Témavezető: Szekeres Ferenc, grafikusművész, adjunktus

Festészet mellett foglalkoztat a tervezőgrafika is. Érdekelnek a különféle számítógépes programok, képszerkesztők. A programokat nem tanultam órán, vagy kurzuson, magamtól jöttem rá az alapvető technikákra. A képemnek nem az volt a célja, hogy minél nagyon kvalitással legyen kivitelezve, hanem, hogy hangulata és mondanivalója legyen. Úgy érzem valamilyen szinten fontosságát veszítette a minél „realisztikusabb” megnyilvánulás a képszerkesztésben. Például manapság nagy sikere van az úgynevezett „fake” vagy „baki” photoshoppolt képeknek. Ennek figyelemfelkeltő hatása van.

A *Fantomi Fájdalom* című alkotásom montázszerű képgrafika, ami *Photoshop* programmal készült. Munkám során a foltok, a színek és az alakok kapcsolatával kísérleteztem. Képet úgy kezdtem el, hogy ihletően ható képeket kerestem az interneten. Furcsa alakok közötti kapcsolatot próbáltam megtalálni. Érdekesnek vélt foltokat, motívumokat használtam fel. Egyik kedvenc horror sorozatom is inspirált az alkotás elkészítésében. November 1-én (halottak napján, vagy halloween) éjjelén támadt fel bennem az ihlet. Talán ennek köszönhető a kissé rémisztő és irreális alakok ábrázolása. Célom nem a megrémisztés volt, hanem a figyelemfelkeltés és az érzelmek előhozása a nézőből.

A *fantom* „agyrém, kísértet, ijesztő látomás”. Az értelmező szótárban megtalálható a művem címének konkrét értelmezése: „*fantomi fájdalom*: műtétileg eltávolított testrész helyén érezni vélt fájdalom”. Valótlan, érzékelt lény, amely fizikailag nincs jelen. A képzelet szülte félelmetes látomás. A képen két bohócot láthatunk. Akik valóban nincsenek jelen, csak a saját „dimenziójukban” a képi világban léteznek. Ez utal René Magritte *Ceci n'est pas une pipe*, azaz ez nem egy pipa című képére. A pipa mégis ott van, de mégsem. Valójában az nem egy pipa, csak egy leképezés. A képmennél is ez történik, a fantom egy létező dolog, de valójában nincs ott. A bohóc eredetileg egy pozitív, mulatságot, szórakoztató személy, azonban paradox módon, a képen inkább ijesztőek, elrettentőek. Az elülső figura mosolygós, mégis szomorúnak mutatja magát, a megfordított kettős szája miatt. A háttér vöröse visszaköszönt az alak orrán lévő piros foltra, mint a vért szimbolizálva. Feje üreges, amire egy kéz mutat, utalva *Michelangelo Ádám teremtése* freskójára. A képmennél lévő kéz hasonlít a siket-néma beszéd „Q” betűjére, ami utalhat a „Q teológiára”, ami biblikus tartalmat sugall. A kéz fölé kerül a bohóc szeme, ami spirituális mondanivalóval bír. Első pillantásra azt hihetjük, hogy az előtérben lévő figura szemét láthatjuk, ettől tűnhet „vidámnak”, kissé „bolondosnak”. Azt is gondolhatjuk, hogy a másik alakot szemléli. Viszont a másik szeme üres, „hiányzik”, és a háttérben lévő ijedt figura néz ki belőle. A két alak ez által összeolvad és kapcsolat teremődik köztük. A néző dolga

eldönteni, hogy melyik személy a „valós” és melyik a „fantom”. Ki szakadt el kitől? Valójában ott van az a „kísértet”? Ezt a kettősséget próbáltam feszültebbé tenni a vörös-fekete színekombinációkkal.

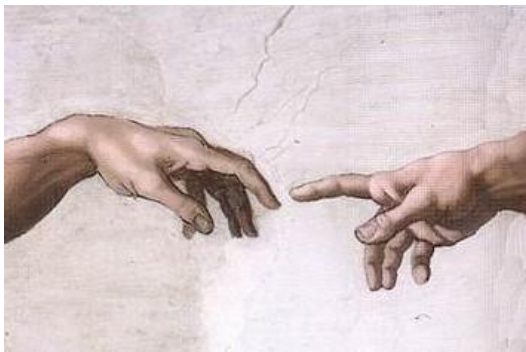
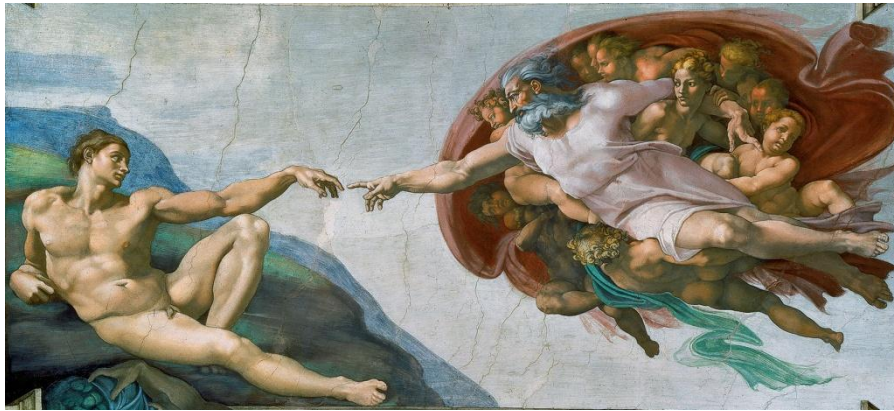
A vörös szín utalhat a vére, a veszélyre vagy az erőre. A piros nagyon érzelmes, domináló szín, ezért választottam a képem egyik fő színévé. Előtérbe hozza a képet. A fekete színre a halálra vagy erőre asszociálhatunk, de keltheti a perspektíva mélységét is. A fekete rejtélyessége, félelme miatt választottam. A világos, szinte pasztellszínű figurákat kiemeli ez a két szín. E két szín egy konstruktív hálová áll össze a háttérben. Ehhez különböző épületrészeket, szerkezeteket választottam, majd a témámhoz passzoló színekombinációval láttam el. Ezt a geometrikus vonalháló izgalmassá teszi, az egyébként unalmas, homogén felületet, közben ismét feszültséget kelt a nézőben.

A fő kompozíciós elem az elülső bohócon van. Körülbelül aranymetszésben elhelyezett központi figurára figyelünk fel. Ezt a figyelemfelkeltést erősíti a mutató ujj és jobb oldalról átlósan belógó figura. A mutatóujj szimbolikus jelentése a mutató irány, amerre mennünk kell. A felemelt ujj kioktató jellegű, agresszívnek minősül. A grafikán ellenkezőleg nyilvánul meg, fentről érkező lefele mutató ujjat láthatunk. Jelentheti az öntudatot is. Maga az ujjak szimbolikája lehet a kreativitás vagy egy dolog megértése. Magunknak kell értelmezni a képet és értelmet adni neki. Aranymetszésben található a felső szem, amit kiemelttem a ritmikus vörös vonalháló megtörésével. A szemet „kettévágja” ugyanis egy kontrasztos fekete vonal. Az így keletkezett téglalap - a sok négyzet között - ismét oda vonzza a néző tekintetét a kép középpontjára.

Grafikám másik szemszögből is megközelíthető. Felelevenítheti a régi görög színházak maszkjait. A maszkok és a művem közötti hasonlóság az erős érzelm kifejezésben és a groteszk alakokban nyilvánul meg. Számomra ez titokzatosságot jelent, minthogy a színészek konkrét „jellemét” nem tudjuk megállapítani, úgy a grafikámon sem tudjuk, teljesen értelmezi a történeteket. Az eltúlzott érzelmek a stilizált maszkokon és a bohócokon szintúgy megjelennek.

Ezzel az elemzéssel nem szerettem volna megfejtetni a kép „valódi” mondanivalóját, mivel ez személyfüggő, mindenki mást érez és mást gondol e kép láttán. Én csupán utakat nyitottam a mű feltérképezésére és a fantáziák beindítására. Nem volt célom történetet elmesélni vele, csupán annyi, hogy megragadja a nézők figyelmét. Azt hiszem, ezt sikerült elérnem, mert sok pozitív kritikát kaptam ezzel kapcsolatban. Ha már rá tudtam venni az embereket arra, hogy megálljanak, és tanulmányozzák az alkotásom, esetleg még kérdések

is felmerültek vele kapcsolatban, akkor azt hiszem, elértem vele a célt. És egy műnek ez a legfontosabb célja.

Michelangelo: Ádám teremtése

René Magritte: Ez nem egy pipa

Antik görög színházi maszkok